

altsaa ikke strax skulde være nødsaget til at indtage den definitive Stilling til Sagen. Jeg vil nu altsaa ønske, at der ogsaa af det andet Thing maa blive taget ligesaa meget Hensyn til dette Things Belvillie lige over for det andet Thing, som der er gjort herfra, saa at der deri kan findes en Grund for det til at gaa ind paa Forslaget, saaledes at vi kunde komme til en endelig Afgjørelse og komme ind paa en rolig Overveielse fra begge Things Side. Jeg vil bemærke i Anledning af en Yttring, der er fremkommen fra et æret Medlem, at det ganske vist i høi Grad er vigtigt, at de to Thing prøve at komme til Enighed, hvis der overhovedet ønskes gaaet en anden Vej fra Regjeringens Side. Jeg vilde spørge: hvilket Middel have vi vel til at fremkalde en anden Fremgangsmaade fra Regjeringens Side andet end det, at vi kunne blive enige med det andet Thing om Noget, som kunde staa lige over for den til enhver Tid værende Regjering, saa at denne da kunde se, om den vilde bryde dermed eller følge det. Jeg kan altsaa ikke indse, at der er nogen anden Vej at gaa end den at prøve en Forhandling med det andet Thing, men Sagen kan ikke komme i Stand, hvis det andet Thing afbryder den ved at forkaste dette Forslag. Jeg skal altsaa stemme for Forslaget, uagtet det ikke ganske stemmer med min Opfattelse.

Solfstein: Jeg vil kun i Anledning af den høitærede Conseilspræsidents Ytringer tillade mig at sige, at den høitærede Ministers Opfattelse af mine Ord selvfølgelig er rigtig. Jeg tror, at den høitærede Conseilspræsident spurgte om, hvor vidt det fra nogen Side ventes, at Regjeringen skulde bruge de ved en saadan midlertidig Lov givne Bevillinger fuldt ud. Jeg svarer dertil: Nei, det ventes ikke fra vor Side, vi vente ikke noget Saadant. Derimod maa jeg tillade mig at rette et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Det ærede Medlem berørte den Strid, der havde været mellem dette og det andet Thing i Vinter. Jeg skal indskrænke mig til at svare, at jeg ikke tror, at det var vor Mening at ville faae en Strid med det andet Thing, men jeg skal forøvrigt ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg tror nemlig — og deri er jeg enig med mange af de Herrer, der have talt idag og igaar —, at jo mindre vi i dette Dieblik tale om, hvad der er Fortiden vedrørende, des bedre er det for, at vi kunne komme videre. Dog skal jeg tillade mig at bemærke, at naar det ærede Medlem søgte at bevise, at Sig-

heden i Indhold mellem dette Lovforslag og den provisoriske Lov maatte gjøre, at vi lige saa gjerne kunde tage en anden Form, eller rettere, lige saa gjerne kunde henvise til et andet Lovforslag med et andet Indhold, idet det jo virkelig afhang af Regjeringen at gjøre Resultatet af, hvad vi tilbyde, ens med dette andet Lovforslag og dette andet Indhold, og naar det ærede Medlem dernæst særlig henviste til Ting, jeg skulde have sagt med Hensyn til Adskillelsen af den provisoriske Lov og Finantslovsforslaget, saa tror jeg for lidt siden at have fremhævet, at det ikke er Bevillingerne i og for sig eller Formen i og for sig, som det til enhver Tid kunde være vanskeligt at gaa ind paa; men den Omstændighed, at der mellem det, der skete den 31te Marts, og det, der sker nu i Aften, ligger Udstedelsen af en provisorisk Finantslov, gjør, at vi ere særlig vanskeligt stillede. Det, at denne Lov ligger imellem, og at denne Lov for et Dieblik siden er forkastet, gjør, at vi ere særlig vanskeligt stillede. Hvorfor — man kan gjerne sige det rent ud — hvorfor kan man ikke nøies med de Midler, som ellers ere tilstrækkelige ved en midlertidig Finantslov? Fordi der er Arbejder paabegyndte og Foranstaltninger i Gang, som vanskeligt kunne standses. Og hvorfor ere disse Arbejder paabegyndte og disse Foranstaltninger i Gang? Fordi den provisoriske Lov har givet Hjemmel dertil. Der er altsaa gennem den provisoriske Lov lagt et Tryk paa vor Bevilling, og hvis nu dette Tryk førte til, at vi høiede os saa vidt, at vi vedtog en med den provisoriske Lov enslydende Bevilling, saa vilde det — og det tror jeg, at man trods alle logiske Argumentationer ikke kan faae Nogen til at se bort fra — i Virkeligheden være en Godkjendelse af den provisoriske Lov, som vi have forkastet for lidt siden, idet man, for at holde Arbejder i Gang, der kun skylles den provisoriske Lov, vedtager en Lov, der er aldeles enslydende med denne, med Undtagelse af Tidsfristen. Dette sidste er imidlertid et altsor ringe Punkt til, at det skulde kunne gjøre nogen Forskjel; i Realiteten vilde en saadan Lov være en Godkjendelse af den provisoriske Lov i to Maaneder, i Kraft af, hvad der er sket i Kraft af den provisoriske Lov. Jeg maa fremhæve dette, fordi det er Noget, vi ikke fra vor Side kunne se bort fra. Det er umisfjendeligt, at ved Udstedelsen af den provisoriske Finantslov er Vedtagelsen af en midlertidig Lov bleven ulige vanskelige for os; det havde været ulige lettere at komme til Enighed om en midlertidig Lov i April, end det er nu, fordi vi i